

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Adversariorum argumenta ex sacrosanctæ Scripturæ verbis petita referuntur cum responsionibus, & aliquali super ijs reflexione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalebit adversus eam, manifestè declaratur, cum, ejusque successorem Romanum Pontificem, ita se habere ad reliquorum fidelium cœtum, sicut fundamenta ad ædificium. Atqui ratione, & experientiâ compertissimum est, firmitatem ædificij a fundamento, non autem fundamenti ab ædificio pendere. In eundem ergo modum firmitas in Fide, ac Religione, non à reliquis fidelibus in Summum Pontificem, sed à Summo Pontifice in reliquos fideles provenit.

Verùm ultra progressuri, conabimur in hac disquisitione ostendere, quòd ex sacris Litteris haud probetur Concilij supra Papam superioritas, sed e contra Papæ supra Concilium, quâ acephalum autoritas.

S. III.

Adversariorum argumenta ex sacrosanctæ Scripturæ verbis petita referuntur cum responsionibus, & aliquali super ijs reflexione.

ARGUMENTUM I.
Adversariorum.

Forma posteriorum Conciliorum Oecumenicorum petenda est ex norma Concilij Hierosolymitani *Act. 15. à versu 6.* descripti. Ubi patet ex *versu 7. & 18.* Jacobum Apostolum, postquam Prophetica, ad disquisitionis tunc de Legalibus propositæ decisionem facientia, adduxisset oracula, postmodum *versu 19. & 20.* definitivam & judicariâ protulisse sententiam: Propter quod, inquit, ego judico, non inquietari eos, qui ex Gentibus convertuntur ad Deum, sed scribere ad eos, ut abstineant se à contaminationibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. In quam proinde Jacobi sententiam *versu 23.* scribentes Apostoli & seniores fratres, talem efformarunt epistolam Synodalem: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quàm hæc necessaria, ut abstineatis vos ab immolatis simulacrorum, & sanguine & suffocato, & fornicatione. Neque igitur in definitivâ Concilij sententiâ, neque in hæc Synodali epistolâ videretur ulla fuisse habita ratio Petri præminentie, quod merito faciendum fuisset, si Petro convenisset aliqua supra Concilium superioritas.*

Responsio.

Author *Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. §. 15. n. 3.* ad posteriorem illius argumenti partem responder; hunc esse morem & stylum, etiam quando Summus Pontifex cum suprêmâ præest potestate, ut nomine Concilij decreta expediantur, quod patere, omnia Concilia, etiam ultimum Tridentinum legenti, nec propterea excludi auctoritatem Pontificiam, quæ primas in Concilio partes agit; sicut cum dicimus: *Petrus scribit*, quamvis de Capite nihil dicatur, non tamen hujus influxus excluditur, sed semper velut necessarius & principalis subintelligitur. Imò in illo ipso Conventu Apostolico, ubi omnes à Spiritu sancto gubernabantur, nec errori patebant, multa Petri Primatus sui argumenta reliquif. se, dum primus sententiam dicit, dum, quid definiti debeat, præscribit, dum calentem prius disputationem, & vota discordantia componit: quæ omnia eum locum legenti patere.

Reflexio.

Ex illo Concilio Hierosolymitano mirificè elucet, quàm diversa sit conditio Petri, ac cœtæque

9. Petro date sunt claves Regni Cælorum, & per ipsum Apostolorum Collegio, non autem primò Apostolorum Collegio, ac per illud, seu in illo, B. Petro. Prosequitur enim Christus loco citato; *Et tibi dabo claves Regni Cælorum, & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis.* Certum est autem, per claves potestatem significari.

10. Tertio, Episcopi etiam congregati non desinunt esse fratres successoris Petri; ergo ab eo debent confirmari; pro ipso enim Christus oravit, ne deficeret Fides ejus, ut posset deficientes, aut titubantes suffulcire: quod in Petri, & aliorum Apostolorum successoribus potius locum habet, quàm inter ipsosmet Apostolos. Nam post adventum Spiritus sancti Apostoli omnes fuerunt in gratia confirmati, ut B. Petri confirmatione non ita indigerent. Antè verò non legimus, B. Petrum tantum suos fratres juvisse, ut necessarium eis fuerit indeficientis illius fidei præsidium.

11. Quarto, dum Christus *Ioan. ult.* oves suas pascendas Petro, & in ejus personâ Romanis Pontificibus, tradidit, aperte significavit, Summum Pontificem esse Pastorem, reliquos autem fideles gregem. Quis autem gregi Pastorem præponendum dubitet? Num monstruosa foret ordinis perturbatio, si pastor à grege, non grex à pastore regeretur? Nec responderi potest, intelligenda illa esse de ovibus seorsim lumpis, non autem de toto grege. Nam nullum est in Christi verbis hujus distinctionis vestigium. Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil.

12. Ex collatione illorum Scripturæ sacre locorum perspicitur, clariùs expressam esse Petri, quàm aliorum sine ipso, auctoritatem. Sed aliqui Scriptores Gallicanæ Catholicæ contendunt, prærogativas illas B. Petro datas esse tanquam Ecclesiam representanti, atque adeò toti Ecclesiæ in ipso; ipsum quidem, ejusque successores singulis membris præminere tanquam Caput, non autem toti Ecclesiæ formaliter acceptæ, vel per Concilium representatæ. Videndum igitur est, quam personam gesserit Petrus, cum ei Christus auctoritatem contulit locis Scripturæ supra relatis expressam; & utrùm ad singulos hæc referatur, non ad omnes simul? Et adhuc an descenderit ad Romanos Pontifices? Id enim Hæretici negant omnino, & aliqui Catholici, ex parte.

eoque Summi Pontificis extra Concilium ex sua privata sententiâ procedentis, vel in Concilio autoritativam proferentis sententiam. Petrus antehac Gentilibus ad fidem conversis in favorem illorum, qui ex Judaismo Christi religionem amplexi fuerant, Veteris Testamenti Legalia aliqua obtrudebat, reprehensus proinde à Paulo; uti 2. ad Galatas cap. habetur. At in Synodo illâ Apostolicâ proferens sententiam ex Divinis Oraculis ita pronunciabat: *Viri fratres, vos scitis, quoniam ab antiquis diebus Deus in nobis elegit, per os meum audire Gentes verbum Evangelij, & credere. Et qui novit Deus, testimonium perhibuit, dans illis Spiritum sanctum, sicut & nobis. Et nihil discrevit inter nos & illos, fide purificans corda eorum. Nunc ergo, quid sentatis Deum, imponere jugum super cervices discipulorum, quod neque Patres nostri, neque nos portare potuimus? Sed per gratiam Domini nostri Iesu Christi credimus salvari, quemadmodum & illi.* In quo sacro-textu occurrit notatu dignum, quod Petrus in Concilio præferre volens autoritatem uni suæ personæ propriam, dixerit in singulari: *Quoniam ab antiquis diebus Deus in nobis elegerit, per os meum audire Gentes verbum Evangelij, & credere.* Ex quibus sanè verbis infertur, autoritatem credibilitatis specialem substituisse ex ore Petri in Concilio loquentis verbum Evangelij, ac eatenus declarantis, seu definitis, ut exinde præferretur ratio autoritativæ credibilitatis. At ex hoc jam elucet Petri in fidei dogmatibus decidendis præ cæteris Apostolis præminencia ac primatus, sub illâ ipsâ definitivâ Conciliari sententiâ, singularis autoritatis proferens characterem.

17. Unum observatione dignum est, quod, ubi Petrus protulit illam sententiam, subdatur *versu 12. Tacuisse omnem multitudinem Concilio adstantem.* Quæ taciturnitas *tomo 1. Concilior. circa tertiam Apostolorum Synodum* dicitur æquiparari consensui. Quem proinde consensum subsecuta est promulgatio Decreti Synodalis facta per Iacobum Apostolum, de quo ex verbis *supra n. 14.* adductis constat, judicasse, ut scriberetur Fratribus Antiochiæ consententibus, ne ex Legalium observantiâ inquietarentur ij, qui ex Gentibus ad Deum essent conversi. Ipsissima enim hujus à Iacobo prolati iudicij verba significant, non tam definitivum, quam executivum decretum: sicque adeo Synodalis ad Antiochenos epistola hunc in modum est formata: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quam hæc necessaria &c.* Quare hinc patet, Petrum proferendo suam sententiam, fuisse quidem usum suâ propriâ autoritate, quâ sibi singulariter competeret illa prærogativa, secundum quam fuerat à Deo electus, ut *per os suum audirent Gentes verbum Evangelij, & crederent:* attamen in finali decreti Conciliari conclusionem conjunxisse consensum suum, cum reliquis Apostolis ac Senioribus Concilij ejusdem Assessoribus, ut sic servaretur forma Oecumenicæ Synodi per Christum *Matthæi 18.* constituta, secundum quam Duo, Caput scilicet cum reliquis hierarchicis Ecclesiæ membris, oportet, consentire, quò omnimoda sanctionis dogmaticæ infalli-

bilitas subsistat. Et hinc sub hoc Capitis, unâ & reliqui Ecclesiæ Hierarchicæ Corporis consensu, subsistere equidem quandam infallibilitatis eminentiorem majoritatem, non verò strictam Concilij super Papa superioritatem, seu jurisdictionem, constat ex dictis *preced. Disquis.*

ARGUMENTUM II. adversariorum.

ET enim *Act. 20.* Paulus sic alloquebatur Episcopos: *Attendite vobis, & universo regi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei.* Quibus sanè verbis Apostolus agnoscit in Episcopis jurisdictionem super universo Christi grege protensam, quod procedit de Episcopis saltem collectivè sumptis, atque adeo, quâ aggregatis in Concilio præsertim Generali. Et hinc concludit Paulus, Episcopos esse à Spiritu sancto positos ad regendam Ecclesiam indefinitè, adeoque universaliter acceptam. Quare intrâ autoritatis Episcopalis saltem ex universi Christiani orbis Hierarchis in Synodo Generali aggregatis in unum collatæ spheram continetur etiam ratio Boni publici ad Ecclesiam universalem spectantis. Sicut autem ex hoc, quod Pontificia autoritas tota quantum enunciarari debeat ex ratione Boni publici, Ecclesiæ universali proprij, atque adeo Pontificis Summi cura pastoralis obstringitur ad observandum publicum Ecclesiæ universalis Bonum, sic quatenus istud ab Episcopo in unum collectis determinatur, ejus observandi debito tenetur Summus Pontifex, itaque subjacet Episcoporum Concilio, præsertim Generali.

Responsio.

AUthor *Regalis sacerdotij cit. S. 15. n. 5.* respondet ad illum Apostoli textum, Episcopum quemlibet, dum propriam, & particularem Ecclesiam regit, hoc ipso & mediâ re gere Ecclesiæ membrum, Bono & regimine partium cedente in Bonum ac regimen totius: sicut bonum & malum unius membri est etiam bonum & malum totius corporis: & tamen omnium membrorum, ipsiusque corporis motus & directio à Capite pendet, unde & influxum & spiritus, motumque accipiunt. Ergo & Papam & Episcopos regere Ecclesiam, sed istos ut membra, illum ut Caput: istos regere particulares Ecclesias, illum totam & universalem Ecclesiam.

Reflexio.

ALia habenda est ratio Boni publici universalem Ecclesiam complectentis, sub quadam *extensivâ* in unum collatæ jurisdictionis Episcopalis universalitate, coalescente vel ex Christiani orbis Episcopis intrâ Generale Concilium aggregatis, vel ex ipsdem, quâ unius Corporis mystici, nempe Ecclesiæ sanctæ Hierarchis collectivè sumptis, vel ex eisdem sub muneri sui *intrinseco* fine, universale Ecclesiæ Bonum respiciente, ad se invicem comparatis.

Sub

Sub eujusmodi adeo consideratione, si universi ex orbe Christiano Episcopi conspirent in aliquo decreto, quod uniformiter judicant, esse de Bono necessario Universalis Ecclesiæ, teneatur ipsemet quoque Summus Pontifex illi se conformare, non equidem in vi jurisdictionis Episcopalis, ex toto Christiano orbe in unum collatæ, atque ad unum Ecclesiæ Universalis Bonum, quæ necessarium sibi visum conspirantis, sed ex altiori Divini Juris obligatione, sui muneris Oecumenici curæ pastoralis incumbente; sicque adeo potest ex hoc Papa quidem dici subiectus Juri eujusmodi Divino, non autem illi Episcoporum, quantumvis Generali Concilio. Nam ut isti esset quædam super Papam superioritas, oporteret, eidem inexistere non illam duntaxat *extensivam* jurisdictionis universalitatem, sed deberet habere *supereminentiorem intensivè* majorem auctoritatem, super ipsum etiam Ecclesiæ Caput protensam, in vi cujus ita posset obstringi Papa, ut ex eujusdem præcepto *specifico*, non ex *transcendente* duntaxat Divini Juris obligatione altiori teneretur obedire, se conformando rei præceptæ. At quia Christus Joannis 21. dixit Petro, eujusque Successori: *Pasce oves meas, pasce agnos meos*, ipsos adeo Episcopos, sequitur, non his erga Papam, sed isti erga illos esse auctoritatem præceptivam. Ex illa igitur *extensivâ* Episcoporum, ex toto Christiano orbe suas universas jurisdictiones, pro Communi Ecclesiæ Bono, in unum conferentium universalitate, nulla resultare potest majoritas superioritatis supra Papam protensæ.

CONCLUSIO.

Concilio Generali, quæ acephalo, id est, sine Papa considerato, nulla est supra Papam superioritas, sed huic e contra est auctoritas superioritatis erga tale Concilium.

Explicatur. Ad hoc perspicaciùs intelligendum, lubeat corpus humanum à suo capite præcindere non *physicâ* separatione, sed *mentali* abstractione. Sub eujusmodi igitur præcisione *mentali*, multas in humano corpore vitales seu vegetativas, seu sensitivas tum cordis, tum hepatis, aliorumve membrorum functiones deprehendimus, quæ non sunt in capite, sicque adeo cum isto collatæ, faciunt quandam *extensivam* majoritatem ultra proprias functiones, à quibus istæ quoque vel maximè, & ut plurimum necessariò dependent. Quæ tamen capitis quoad sui conservationem, & in ordine ad functiones sibi proprias, à reliquis humani corporis membris, corde præcipue ac hepate dependentia, nullam in eujusmodi humano corpore, præcisè spectato, super caput imporat superioritatis quasi gubernativæ rationem, quin potius regimen quoddam teneat super totum corpus humanum, eujusque membra, ac functiones istorum, saltem quoad *mediatum* aliquis directionis ac moderationis in eas influxum. Sic proinde, si Ecclesiæ Corpus hie-

rarchicum consideremus secundum quandam Capitis ac reliqui Corporis hierarchici in Concilio Generali coadunati præcisionem, & secundum aliquam inter se collationem, verificatur equidem, quod Summus Pontifex Ecclesiæ Caput indigeat membris hierarchicis, Episcopis à Spiritu sancto positus, ut regerent Ecclesiam Dei. Quæ indigentia spectat tum Episcopos *sigillatim* spectatos, quæ diverfarum Dioceseon Rectores, quas impossibile foret ab uno Pastore ad sufficientiam gubernarium; tum Episcopos *collectim* in unum Generale Concilium coadunatos, quorum Episcopales jurisdictiones jam faciunt aliquam *superiùs* expostam generalitatem *extensivam*. Quæ etiam *extensivâ* Corporis hierarchici universalitas est necessaria, ut Caput ipsum, Summus Pontifex, potiri possit prærogativâ ultimæ & consummatæ infallibilitatis, per Christum repromissæ, & annexæ Capitis, unâ ac reliqui Corporis hierarchici intrâ Concilium Oecumenicum coadunati consensui. Ex qua etiam infallibilitatis prærogativâ Capiti Ecclesiæ accrescit majoritas quædam *intensivâ*, quam tamen *superiùs* demonstravimus, non importare proprie dictam superioritatem, neque Concilio, quæ acephalo, id est, sine Capite considerato, sed utriusque *collectivè* sumpto esse Divinitus repromissam. Quemadmodum igitur corpus humanum secundum abstractionem *mentalem* à Capite præcium, nihil habet super istud superioritatis, sed capitis e contra est quædam super reliquum corpus gubernativa superioritas: sic rem se habere in Capite collato ad Ecclesiæ hierarchicum Corpus, seu Concilium Generale, quæ acephalum sine Capite considerato, ostendemus in *subsequentibus*; hinc equidem per retorsionem argumentorum ex parte adversa allatorum, postea verò in *SS. subsequentibus* per *directas* ex sacris Litteris probationes,

PROBATIO I.

In qua fit retorsio *primi* Adversariorum argumenti.

ET enim Concilium Hierosolymitanum, de quo fit mentio in præinsinuato Adversariorum argumento: quantumvis non fuisset *materialiter* Generale, extitisse tamen Oecumenicum, & *formaliter* universale, ex eo evincitur, quod vicario Christi nomine, Pontificiæ auctoritatis proprio, fuerit coadunatum: Christus autem *Matthæi 18. cap.* Concilium *formaliter* Oecumenicum asseveravit, subsistere, ubi duo, vel tres in nomine suo, nempe vicariâ suâ auctoritate Apostolicâ congregarentur. In hoc igitur Concilio Oecumenico, quis Catholicorum negabit, Petrum ibi præsentem, extitisse Caput Ecclesiæ? Hoc autem supposito, quis Catholicorum negare ausit, Capiti Ecclesiæ intrâ Concilium Oecumenicum convenire officium præsidentis? Hoc igitur præsidentiæ munus in eo Concilio à Petro exercitum, præter ea, quæ in *præcedentis §. n. 16.* deducta sunt, demonstratur. Etenim is ex Apostolis tanè Præsidis munus in Concilio subit, qui quæstio-

H h

nis

nis ibidem definiendæ, conquisitione magnâ à Cœtu factâ, primus taliter definit, ut cæteri Apostoli in ejus sententiam uniformiter condescendant. At legenti sacrum textum *cit. cap. 15. Actor.* perspicuè constabit, magnâ prius conquisitione circa propositam controversiam factâ, Petrum surrexisse primum, & taliter definiisse quæstionem, ut cæteri Apostoli (ibi præsentibus) omnes in ejus sententiam descenderent. Et hinc, etsi Petrus, quamdiu conquisitio fiebat, non fuerit primus locutus, secus tamen, ubi deventum est ad definitionem, in qua Primæ debentur Præsidi: neque huic muneri derogatur, licet Paulus, Barnabas, & Iacobus post Petrum locuti fuerint non aliter, quàm à Petro jam definitivè pronuntiatum erat, sicquæ à Iacobo Petri sententiam ex Divinis Oraçulis comprobante, ad Antiochenam Ecclesiam scribendum, adeoque executioni demandatum fuerit.

23. Quomodo igitur Regis in Comitij Regni sui generalibus præsentia nihil derogat, quod ubi Ordinum consilia & vota sunt collecta, decernat ex Regiæ Majestatis autoritate, indequæ verò Regni primus Cancellarius Decretum scribendum demandet, sic neque præsentia Petri officere potuit: quod Iacobus Apostolus Urbis Hierosolymitanæ, in qua celebrabatur illud Oecumenicum Concilium, Antistes *in via executionis* judicavit, non esse per Legalia (conformiter definitioni jam factæ) inquietandos, qui ex Gentibus converterentur ad Deum, sicquæ ad eos scriberetur. Quia igitur neque Corporis *physici*, neque hierarchici, à Capite seorsim spectati, potest aliqua supra Caput, in Concilio Oecumenico præsidis munus subire consuetum, esse superioritas, idcirco ex præallegatâ Concilij Hierosolymitani normâ evincitur, non Synodum præcisè sine Capite spectatam, supra Papam Petri Successorem, sed hunc erga Concilium, quâ acephalum habere superioritatem.

PROBATIO II.

In qua fit retorsio *secundi* Adversariorum argumenti.

24. SI namquæ in publico Regni alicujus, cuius Rex est Caput Monarchicum, Comitij convenient Status universi, in certos distincti Ordines, tunc equidem in unum conferuntur universæ Regni gubernativæ, ex ipso Rege seu *mediatè*, seu *immediatè* derivatæ potestates, in ordine ad consulendum publico Regni Bono, ad quod ex *intrinseco* suo sine *transcendentali* ordinantur cunctæ particularium regiminum jurisdictiones civiles, ac politicæ. Et hinc ad Regiæ Majestatis supereminentem dignitatem fit quædam *extensiva* cuiuspiam, Bono publico perquam proficua, majoritatis accessio, quæ tamen *supereminenter*, quoad *intensivæ* alicujus majoritatis superiorem excellentiam, contineatur universim in ipsâ Regiæ Majestatis præcellentia: nec adeò dicere fas est, Comitium Regni esse supra Regem, si hic sit Monarcha, sed hunc esse supra Comitium.

Pari proinde ratione, si universæ, cunctorum etiam totius orbis Christiani Episcoporum, jurisdictiones intra Concilium Generale aggregantur in unum, cum suo ad Universale Ecclesiæ Bonum ordine *transcendentali*, inde quidem resultaret *extensiva* quædam majoritas, publicæ Ecclesiæ utilitati, ac regimini universali accommodata, & utilis, ut propterea Pastor Oecumenicus in publicæ Ecclesiæ necessitatibus obstringatur ad talem Generalem convocationem, autoritate Christi Vicariâ indicendam. Nihilominus tota illa ex jurisdictionibus Ecclesiasticis in unum collatis resultans *extensiva* majoritas, *supereminenter* contineretur in Oecumenica Papæ autoritate, ex qua cunctæ reliquæ inter Episcopos dispersitæ jurisdictiones eatenus derivantur, ut earundem confortes, seu Agni Christi, etiam *collektivè* spectati, semper subdantur Oecumenico Summi Pontificis Pastoralis officio, atque adeò univerforum Episcoporum jurisdictiones sic in unum collatæ, secundum *intensivam* majoritatem, ac superioris ordinis, Capitis scilicet propriam præminentiam, superexcedantur à Pontificiâ autoritate, utpote cui *super quocunque in terris* ad regnum exlorum seu militans, seu triumphans ordinabili *Morali* competat *indefinita* ligandi & solvendi potestas. Et licet Concilio Generali, quâ *formaliter* Oecumenico, unâ cum Capite spectato, ex *Matthæi 18.* peculiaris adhuc promittatur ligandi & solvendi autoritas universalis, hæc tamen nequit major & universalior esse, ac illa, quæ soli Petro, ejusquæ adeò Successori Pontifici Romano Divinitus competit, nec adeò Concilium etiam quâ Oecumenicum, unâ cum Capite spectatum, potest habere majoritatem jurisdictionis, seu superioritatis erga Papam.

Objectio.

26. DICES. Autoritatem Conciliorum probari peculiariter ips omnibus Scripturæ locis, quibus Ecclesiam circa fidem errare non posse, demonstratur. Cùm enim Concilium repræsentet Ecclesiam, necessarium esse, ut, sicut Ecclesia, ita & Concilium ab omni erroris circa fidem periculo absit. In quâ adeò infallibilitatis omnimodæ & consummatæ prærogativâ Concilium supereminere Papæ solitariè spectato.

Responsio.

27. TANTO equidem honore dignatus est Christus suam Ecclesiam, atque adeò Concilium ejusdem repræsentativum, ut tali consummatæ infallibilitatis in fidei dogmatibus decidendis prærogativâ supereminere. Attamè sicuti Ecclesia *absolutè* sumpta, nequit intelligi sine Capite, sic neque Concilium, quâ Universalem Ecclesiam hierarchicè repræsentans, est intelligibile, quin informatum sit Oecumenico Christi Vicario charactere, Summi Pontificis proprio, cuius proinde per tuum personalem consensum ad Concilij dogmaticas sanctiones accessio est prorsus necessaria, ut illæ obtine-

tineant omnimodæ & consummatæ infallibilitatis prærogativam; veluti multis dictum est in antecedentibus. Et hinc Concilium, quæ ipsam Papam, ejusque ex Apostolicæ auctoritatis characterem profluentem consensum substantialiter includens, habet quidem aliquam majoritatem consummatæ & ultimæ in Ecclesia circa fidei dogmata infallibilitatis, attamen ista majoritas non est jurisdictionis, sed præminentia cujuspiam super Spiritûs sancti, ac Christi infallibili assistentiæ fundatæ, nec aded exinde quædam Concilij non jam acephali, sed quæ plenè etiam Oecumenici superioritas, seu jurisdictionis majoritas est adstruenda; uti in præcedentibus ostensum fuit.

S. IV.

Nostratis sententiæ argumenta, ex Antiqui Testamenti sacris Litteris petita, cum aliquali super ijs reflexione referantur.

ARGUMENTUM I.

Ex Deut. 17. capite.

28. IN hoc namque sacro textu decernitur, ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti legibus judicialibus decidendæ, in quibus variabantur portæ seu tribunalia læcularia, deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis, & ad Judicem, qui judicaretur judicij veritatem interpretando, & ad causæ controversiæ litam applicando jus, Divinâ judiciali lege contentum. Hi ergo sacerdotes cum Iudice, nempe Summo Pontifice in loco Sanctuarij congregati, consuebant Ecclesiasticum Veteris Testamenti Concilium, in quo præsidebat Summus Sacerdos, sive ejus vicarius. At in hoc Concilio sententiam definitivam spectasse ad Summum Sacerdotem, evincitur ex cit. Deut. 17. cap. v. 12. ubi sic habetur. *Qui autem superbiert, nolens obedire Sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat, & Iudicis decreto, morte moriatur.* Pari ergo ratione in Concilij Novæ Legis spectat ad Summum Pontificem, ejusve Legatum, proferre definitivam sententiam. Atqui in Concilij Oecumenicis hæc ipsa prærogativa in Summo Pontifice præsentia, ac potestatis in Concilio Oecumenico sententiam definitivam proferendi, importat quandam superioritatis supra Concilium majoritatem. Ergo Papa dicendus est, esse potius supra Concilium, quàm ut illud dicatur esse supra Papam.

Exceptio partis Adversæ.

29. EXcipient fortassis Adversarij. Quemadmodum, teste Abulensi q. 4. in cit. cap. 17. Deut. Veteris Testamenti Sacerdos Summus, tanquam Præses, nomine & consensu Concilij proferebat sententiam, sic in Novi Testamenti Concilij Oecumenicis seu Papam, seu Legatos Summi Pontificis nomine totius Concilij ex suffragijs Patrum definire ac decernere; uti

praxis docet, conformiter praxi Concilij Hierosolymitani Act. 15. descripti, ubi non Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ nomine noscitur fuisse latum decretum sub hoc tenore: *Visum est Spiritui sancto, & nobis &c.* At quemadmodum inepta foret consequentia, quæ Dux v. g. Venetorum ex eo, quod nomine totius Senatûs proferat sententiam definitivam, inferretur, esse superior toto Senatu, quin potius hic dicendus sit illo major, sic ex illo argumento haud concludi, Papam supra Concilium, sed hujus potius supra Papam superioritatem, seu majoritatem, cum reverà quisque minor dicendus sit illo, ex cujus nomine & auctoritate exercet judicium, seu profert sententiam judiciariam. Quamvis proinde Deut. 17. proclametur reus mortis, qui non obedierit Sacerdotis (non Concilij) imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo Sacerdote latum, non reducebatur in ipsum, nisi quatenus erat representans totum Concilium, sicque aded hujus præminentia debebat in ipso fuisse representata. Pari igitur ratione Concilio Oecumenico per se, vel per Legatos suos prædens, ita nomine Concilij profert definitivam sententiam, ut illud sit representans, Divo etiam Augustino imperante, quod Papæ summa prærogativa competat ipsi, quæ representanti Ecclesiam.

Responsio.

AD præaductam exceptionem confutandam, apprimè conducit, explicare, quo modo Petrus, ejusve Successor dici possit representasse Ecclesiam. In hunc finem Author tract. de libertatibus Gallicanæ Ecclesie lib. 5. cap. 11. n. 4. distinguit tria representationis genera. *Primo enim unum representat aliud tanquam nudum signum, rem significatam nequaquam continens, quales sunt v. g. picturæ, aut quæ metaphoricè de alijs dicuntur. Secundo, aliquando, quod representat, cum eo, quod representatur, communicat, sed pro sua tantum ratâ portione: ut dum particulare Communitatis membrum, totius Communitatis nomine pecuniæ summam in singulos cives distribuendam, accipit, ita totam Communitatem representat, ut beneficij universitati concessi, tanquam unum ex ejus membris, particeps etiam sit. Tertio, aliquando unum aliud representat tanquam illud sub se habens, ut Princeps, Dux, Paterfamilias, Pastor, aut alterius generis superior, Regnum, exercitum, familiam, aliòve inferiores, quibus communi-cant aliquod bonum dispensationi suæ commissum; ut cum Dux totum exercitum representans, accipit à Rege in præmium reportatæ insignis victoriæ, cujus ipse pars maxima fuerit, ditissimum aliquod munus, cujus tamen participes futuri sint reliqui, tum Officiales, tum milites, prout ipse, pensatis cujusque meritis, judicaverit, aut prout Princeps ipse ordinaverit.*

Primo duntaxat modo Ecclesiam à B. Petro representatam fuisse, nemo dixerit. Quis enim ita deliriat, ut Apostolum illum nullam

H h 2

sibi,